

Sygn. I C 2354/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : G. C.

przeciwko : A. D.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej A. D. na rzecz powoda G. C. kwotę 218 zł (dwieście osiemnaście złotych) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP:
 - od kwoty 318 zł od dnia 16 lutego 2014r. do dnia 30 maja 2014r.,
 - od kwoty 218 zł od dnia 31 maja 2014r. do dnia zapłaty
- oddala powództwo w pozostałej części;
- zasądza od pozwanej A. D. na rzecz powoda G. C. kwotę 55,64 zł (pięćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód G. C. złożył w dniu 11 czerwca 2015r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, w którym wniósł o zasądzenie od pozwanej A. D. kwoty 418 zł, wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 368 zł od dnia 16 lutego 2014r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód stwierdził, że prowadzi działalność pod firmą (...)H.U. (...) z siedzibą w T.. Według powoda, w dniu 31 stycznia 2014r. pomiędzy stronami została zawarta umowa pożyczki. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku jej spłaty. Dochodzona pozvem kwota obejmuje kwotę 368 zł z tytułu niespłaconej pożyczki, 50 zł z tytułu wezwania do zapłaty. Kwota, od której winny być naliczane odsetki to należność z tytułu niespłaconej pożyczki w wysokości 368zł.

Sąd Rejonowy Lublin –Zachód w Lublinie w dniu 29 czerwca 2015r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego to nakazu, pozwana wniosła sprzeciw. Pozwana podniosła, że uważa, że została oszukana, nie pożyczła takiej sumy, jaka jest wymieniona w pozwie.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2015r. przekazał sprawę do Sądu Rejonowego we Włocławku.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 stycznia 2014r. pomiędzy pozwaną A. D. a powodem G. C. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U. (...) została zawarta umowa pożyczki. Zgodnie z jej treścią przedmiotem umowy było udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie 368 zł. Od kwoty pożyczki pożyczkodawca pobrał w prowizję wysokości 5 % „kwoty pożyczki” tj. 18 zł. Umowa przewidywała ustanowienie zabezpieczenia, którego koszt ustalono na 50 zł. Zabezpieczeniem pożyczki - według zapisu umowy - było poręczenie spłaty pożyczki przez firmę P.U.H. N. A. Z. z siedzibą w T.. Termin zwrotu pożyczki został określony na dzień 15 lutego 2014r. Niespłacenie pożyczki w terminie skutkowało uznaniem zadłużenia za przeterminowane i naliczaniem odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. W przypadku niezwrócenia przez pożyczkodawcę w ustalonym terminie pożyczki pożyczkobiorca mógł wszcząć postępowanie windykacyjne, którego koszt ponosił pożyczkodawca. Za wezwanie do zapłaty ustalona została opłata wysokości 50 zł, za czynności windykacyjne 100 zł miesięcznie.

dowód: umowa pożyczki – k. 17-17v

Pismem z dnia 03 marca 2014r. wysłanym pozwanej drogą pocztową, pozwana została wezwana do zapłaty kwoty 421 zł z tytułu umowy pożyczki.

dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania (zpo) – k. 18-19

Pozwana w dniu 30 maja 2014r. spłaciła powodowi kwotę 100 zł, którą powód zaliczył na koszty windykacji.

dowód: okoliczności bezsporne; protokół windykacyjny – k. 20; dowód wpłaty kwoty 100 zł – k. 27

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dokumentach złożonych przez stronę powodową oraz stronę pozwaną, których strony wzajemnie nie zakwestionowały. Podkreślić należy, iż pozwana przedłożyła cztery dowody wpłaty, z czego tylko jeden dotyczył przedmiotowej umowy pożyczki, pozostałe 3 dowody wpłaty dotyczyły dwóch innych umów z dnia 15 listopada 2013r. i z dnia 26 kwietnia 2013r. (umowy – k. 38-43).

W niniejszej sprawie pozwana, zawierając umowę pożyczki działała jako konsument. Ochrona konsumentów jako słabszej strony stosunków zobowiązaniowych znalazła swoje odzwierciedlenie nie tylko w przepisach ustawowych, ale i w art.76 Konstytucji RP, zgodnie z którym władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa. Zawierając przedmiotową umowę pożyczki z pozwaną posłużono się wzorcem umowy wykorzystywanym przez powoda - co sądowi wiadomo z urzędu - przy zawieraniu umów pożyczki.

Zgodnie z art. 385 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, jeżeli zostały sformułowane jednoznacznie. Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu.

Wynagrodzeniem za korzystanie przez pożyczkobiorcę z pożyczki są zasadniczo odsetki, których górny pułap w celu zapobieżenia lichwie został wyznaczony przepisem art.359 § 2 k.c. jako czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

Z treści umowy zawartej z pozwaną wynika, że jej przedmiotem była pożyczka wysokości 368 zł. Faktycznie jednak pozwana nie otrzymała takiej sumy bowiem poza prowizją w kwocie 18 zł, umowa przewidywała z tytułu zabezpieczenia pożyczki kwotę 50 zł, niejako „potrąconą” z ustalonej w umowie sumy pożyczki. Tym samym faktycznie pozwana otrzymała kwotę 300 zł. Brak jest jednak dowodu na to aby doszło do zawarcia umowy poręczenia. Zgodnie zaś z art. 876 § 1 k.c. oświadczenie poręczyciela powinno być pod rygorem nieważności zawarte na piśmie. Nie został także przedstawiony żaden dowód potwierdzający faktyczne uregulowanie kwoty 50 zł z tytułu poręczenia. W tych okolicznościach nie ma podstaw aby pozwana miała zapłacić kwotę 50 zł z tytułu zabezpieczenia pożyczki.

Za mające charakter klauzul abuzywnych, a zatem nie wiążących konsumenta, należy uznać zapisy w umowie pożyczki przewidujące opłaty za wezwanie do zapłaty wysokości 50 zł oraz czynności windykacyjne wysokości 100 zł miesięcznie oraz prowizje w wysokości 18 zł. Tego rodzaju należności powinny zasadniczo odpowiadać kosztom rzeczywiście poniesionym (zob. m.in. wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w z dnia 15.06.2012r., XVII Amc 5345/11, w którym uznano za niedozwolone i zakazano jednemu z banków wykorzystywania m.in. postanowienia dotyczącego opłat za wysłanie wezwań do zapłaty w wysokości 15 zł. Klauzula w tym zakresie jest zapisana w rejestrze klauzul niedozwolonych pod poz. 5331, wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16.01.2013r., XVII AmC 2973/11, gdzie za niedozwoloną została uznana opłata za wysłanie monitu w wysokości 10 zł.)

Prawomocne wyroki w zakresie klauzul niedozwolonych korzystają, stosownie do art.479⁴³ k.p.c., z prawomocności rozszerzonej w związku z tym sąd winien je uwzględnić z urzędu. Z tych przyczyn, w sytuacji kiedy powód nie wskazał rzeczywistych kosztów poniesionych w związku z niewywiązaniem się przez pozwaną ze spłaty, sąd nie uwzględnił także naliczonych kwot z tytułu wezwań do zapłaty oraz kosztów windykacji, zatem w ocenie Sądu, powód nie mógł wpłaconej przez pozwaną kwoty 100 zł zaliczyć na poczet kosztów windykacji.

W konsekwencji powództwo podlegało uwzględnieniu na podstawie art.720 § 1 k.c. w zakresie kwoty obejmującej niespłacony kapitał w kwocie 218 zł, odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 318 zł od dnia 16 lutego 2014r. do dnia 30 maja 2014r. i od kwoty 218 zł od dnia 31 maja 2014r. do dnia zapłaty. Sąd wziął pod uwagę, że pozwana spłaciła powodowi w dniu 30 maja 2014r. kwotę 100 zł. Oddaleniu z przyczyn opisanych wyżej podlegało żądanie co do kwoty 200 zł z tytułu zabezpieczenia pożyczki i prowizji. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art.100 k.p.c., zasadzając je proporcjonalnie do uwzględnionego żądania w kwocie 55,64 zł (107x52%).

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Zgodnie z przywołanym przepisem sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny. Rygor ten nadano co do pkt. 1 i 3 wyroku, również w zakresie zasądzonych kosztów procesu (pkt 4 sentencji wyroku).